

Tahle výprava byla absolutně výjimečná, a to z mnoha důvodů. Pro představu uvedu alespoň některé z nich.

Takže :

- každéj musel mít nějaký prostředek na přemisťování po svahu
- nehrály se žádný hry až na mafii, která začíná bejt silně nudná
- chybělo nám tam hodně lidiček, který máme strašně moc moc rádi – Janička, Majda, Kolda, Šipka a nejvíc Míša kterej měl v tu dobu narozeniny (o tom pozdějc)
- přijel za náma Blesk s Martinou
- a tak

A teď začnu pěkně od začátku...V 14:45 sem se sešla já, Bára, Martinka a Jindřich u Delvity a jeli sme na Dejvickou, kde sme přibrali Týnku. Metro nás zavezlo na Černej Most, kde sme měli spoustu starostí se scháněním jídla...Asi čtvrt hodiny (spíš 10 minut) před odjezdem sme se sešli s Buclou, Karčou a Honzíkem, který si táhli krom bágů i lyže (nám je vzal Ježek autem).Jelikož nás jelo trochu víc než se počítalo, tak Martina s Jindrou neměli koupený místenky. V 16:20 sme se naskládali do autobusů . S obtížemi sme si narvali dolu bágli a všechny ty potřebný krámy a s úlevou se usadili. Po chvíli jízdy....BUM...rána jako z děla. Bucla prohlásila :“Asi udeřily mrazy.“ Během cesty udeřily asi ještě 5x, tak sme se jen vždy pomodlili, aby naše věci nebyly na víc kousků.Pomalů začali vystupovat lidi a naskytla se dobrá otázka. Jak poznáme, že máme vystoupit? Tak když už vystupovali skoro všichni, tak sem se zeptala, jestli už sme u hostince a jejdá. Malinko sme to přejeli. Nevadí, život je boj. Vyndali sme si věci, přešli silnici na autobus zpět a začali študovat jízdní řád. Vykoumali sme, že tam jsou dvě zastávky u hostince, tak sme museli zavolat Ježkovi. Nejdřív sem dostala vynadáno, že sem mu dala ve futrálu kromě prkna i boty a pak teprve nám řek, že musíme zpátky. Počkali sme si na autobus a u hospody U Kroupů se sešli s Martinou a Jindrou. Po silnici sme se vydali směr Ježkova chata. Asi sem neřekla, kam sme to vůbec dojeli, co? Takže to byla Rokytnice nad Jizerou. V roubence na nás už čekal zbytek výpravy alias Ježek s juniorem, Prtě, Kajda a Mates. Ubytovali sme se, já, Týna, Bára a Martinka dole, zbytek nahoře a každéj si vybalil své jídlo. Řešili se organizační věci jako kdo bude mít kdy denici, kdo pojede ráno nakoupit (kdo asi) a naše pozice vedoucích na táboře v Novohradkách. Tak nějak se všichni odebrali na kutě a ráno sem se teda v půl osmý vydala s rodinou Ježků na nákup. Měli sme asi osm plnejch nákupních košíků a asi sme tam byli za bláznů. Mezitím v chalupě se fši probudili, zatopilo se a tak. Po našem příjezdu se šlo snídat a telefonovala sem Míšovi k narozeninám, páč mám výhodný volání a von si se mnou asi nechtěl povídat, páč je zlej (ne není zlej, určitě to bylo kvůli tomu, že byl v metru a pak mu byla hrozná zima, páč jinak by si se mnou a ostatníma povídal dlouho, předlouho, ale stejně si to s nim vyřídím) První várka, která obsahovala prvky Bucla, Karča, Honzík, Martina, Jindra a Lišče se poté shromáždila v sjezdovém úboru u auta. Jelikož sněžilo jako

blázen, tak sme se malinko zdrželi odhrabáváním sněhu. Ježek nás odvez do střediska (jestli se tomu dá tak říkat) Studenov a jel zpátky pro zbytek. Mysleli sme, že to trošku prozkoumáme kolik stojí permice a tak, a proto sme se vydali směrem, kterej nám nějaký lyžař poradil. Došli sme někam, kde sme asi půl hodiny vejrali na takovou obří tabuli, která nám oznamovala různý čísla, který představovaly ceny. Přiznávám se, že mi to přišlo absolutně nesrozumitelný... Koukli sme se na sjezdovku a dostali sme strašnej výtlem (spisovněji-začali sme se smát). Ta sjezdovka byla stoprocentní placka, kde se ty lidi odstrkovali jako blázni a stejně se nepohli z místa. Učinili sme rozhodnutí, že je výhodnější to vyšlapat pěšky a tak se taky stalo. S ostatníma sme měli sraz na dolním parkovišti, tak sme se tam alespoň teoretickým směrem vydali. Čekali sme tam snad půl hodiny a proto sme zavolali Ježkovi. Prej tam budou za čtvrt hodiny. Čekali sme teda čtvrt hodiny, čekali sme dvacet minut a pořád nic. Tak sme volali znova. Prej na nás čekaj někde u žlutý maringotky, která má bejt nad vlekem u kterýho sme stáli. Šlapat se nám už nechtělo, tak sme si koupili každej jednu jízdu. Když mi ten chlap u kasy řek, že chce stodvacet korun, tak sem to málem nerozdejchala. Ale co se dalo dělat. Nakonec sme se teda všichni sešli a Ježek šel s dětma a Karčou s Buclíkem lyžovat na náhou placku (neměli navoskovaný lyže, takže si moc nezajezdili) a my (Lišče, Týna, Bára, Martinka a Jindra) šli na tu největší sjezdovku, co tam byla. Nejdřív sme si ale koupili permice. Přišlo nám zbytečný kupovat jich tolik, páč Jéža nám dal nějaký bodovky, tak sme koupili tři od dvanácti do čtyř. Jeli sme na kotvě a předcházeli tomu strašný obavy ze stran Jindřicha a Týnky, který na prkně ještě nikdy na kotvě nejeli. Zvládli to na jedničku, i když Jindra asi ve dvou třetinách vystoupil, že ho bolí noha. Natěšení sme se připravili k jízdě dolu, ale bylo to strašný. Jelikož stále sněžilo, tak ta sjezdovka byla neupravená, byly tam boule a tam kde nebyly, tak tam byl prašan po bradu. Každěj hodil asi tak třístapadesátdevět tlam (ještě, že sem měla helmu) a celkově to bylo velice zajímavý. Dole sme se já s Bárou vydaly na záchod a chtěli po nás celý dvě koruny, no to je fakt drzost. Další jízda byla na rychlopomě a Jindra s Týnou na nás čekali v restauraci. Efekt byl úplně stejnej, vlastně ještě horší, páč si Bára udělala něco s kolenem a to byla její poslední jízda za celou výpravu. Když byl sraz s Jézou, tak odjela spolu s dětma na chatu. My sme tam teda zůstali sami. Proдали sme jednu permici, abychom mohli jezdit po dvou. Sjeli sme to ještě asi třikrát nebo čtyřikrát, páč to fakt nešlo. Domu sme měli jet autobusem, ale to nám nepřišlo vůbec akční, tak sme se rozhodli vydat po žluté stezce. Ale museli sme se teda dostat nahoru. Martina s Jindrou projeli a podali nám permice. Asi deset minut sme čekali až nás to pustí a vydali se za nima. Tam na nás čekalo malé překvapení. Jindra urval kus vázání. Vydali sme se teda na cestu, párkrát se ztratili, párkrát si nabili kokos, hodněkrát čekali na Jindru, kterému to prej nechtělo jet, ale byla to nejlepší jízda za celý den. Když se to dozvěděl Jéža, tak nebyl moc nadšeněj, ale překousnul to. Děti byly venku a dělaly si bobovou dráhu. K jídlu sme měli špagety a pak se hrála mafie, která bavila jenom děti, který to stejně moc nechápou, takže sme toho asi po čtvrt hodině nechali. Přijel Blesk s Martinou, tak když děti šly spinkat, tak sme měli tichej rockovej koncert. Spali s náma dole v kuchyni. V sobotu sme se nasnídali a zase ve dvou várkách se dostali na sjezdovku, tentokrát na bahýnka. Ti starší si koupili celodenní permici a děti jezdily s Ježkem. Bylo to mnohem lepší než v pátek. V podstatě sme jezdili na dvou sjezdovkách. Jedna byla dlouhá placatá (ta lepší) a ta druhá krátká prudká. Děti zase odjeli dřív a my si dál užívali sněhu. Týnu už od rána bolela noha, půjčila Martince prkno, noha jí bolet přestala, ale kolem třetí se to vrátilo v takový míře, že nemohla chodit. Zavolali sme Ježkovi, kterej pro nás přijel a dokonce Týnku odnes na zádech až do chaty. Museli sme jít s dětma na bobovou dráhu a

byla to docela legrace. Pak přišla moje nejoblíbenější část dne- jídlo. Měli sme kuře s rejží (denici měla Karča s Buclou-díky, bylo to dobrý) a v té době se vrátili naši dva běžkaři, který na své cestě potkali Aničku. Ve vosum začal už hlasitý rockový koncert, ze začátku sme Bleska vypískali, páč nechtěl před dětma zahrát Pylu od Tří sester. Nakonec, když děti odešly a my celou dobu prudili, tak jí zahrál. Když odešli i Bucla, Karča a Jindra, tak sme začli hrát Soudruhu, nezlob se. Padaly u toho výborný hlášky. Martinka byla neustále ve vězení, ale nakonec skončila třetí a kupodivu poslední skončil Ó velký šéf (né, že bysme mu to přáli). Skoro celou dobu sme se tam „vykostňovali“. Nakonec sme se teda odebrali na kutě a nechali si zdát krásný sny. Po snídani sme zas jeli na Bahýnka, tentokrát už i bez Týnky. Koupili sme si jenom šedesátibodovku, takže sme měli jen šest jízd na tom dlouhym vleku. Pěkně sme s nima šetřili, dělali sme hodiny a tak. Udělali sme si uprostřed svahu slalom zakončenej hůlkovou střížkou. Děti zas odjeli a nám zbejvali poslední dvě jízdy. Myslím, že Karča s Buclou si obrátili lyže, ale moc to nešlo, tak si je zas dali do původní polohy a rychle sme sjeli dolu. Poslední jízdu si Karča vzala mý prkno a Bucla Týnino (Martinky). Holky na tom stály poprvé, ale hrozně jim to šlo, i když k autu sme dojeli o čtvrt hodiny pozdějc a Ježek nás málem kousnul. Blesk s Martinou i s báglama odběžkovali bůh ví kam, takže sme se ani nerozloučili... V chatě každej dostal čínskou polívku, zabalili sme si a fšichni až na Týnku, Matese, Kajdu a Ježky se vydali na autobus. Projel okolo nás nějakej autobus, mysleli sme, že byl náš, ale naštěstí ne. Když přijel, tak se nás zeptal jestli máme místenky. Když sme zavrtěli hlavou, tak řek, že všechno musíme naskládat do autobusu. To bylo sado, ale zvládli sme to. Ta cesta byla nekonečná, přijeli sme asi o půl hodiny pozdějc než bylo v plánu. V Dejvicích sme posadili Prtě na autobus a jeli domu.

Lišče